

The logo for SORAPS features the word "SORAPS" in a bold, sans-serif font. The letters "S", "O", "R", and "A" are white, while "P", "S", and "S" are orange. The text is set against a dark blue rectangular background. To the left of this background is a vertical bar with an orange top half and a dark blue bottom half. To the right is a horizontal bar with an orange top half and a dark blue bottom half.

SORAPS

Study of religions
against prejudices
and stereotypes

Buddhistisk fundamentalisme

Intellektuelt Output 2, Unit V

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Version No.	Author, institution	Date/Last Update
3	Giovanni Bulian, Ca' Foscari University of Venice	17/09/2018

Introduktion

Idéen om, at buddhismen er en fredelig tradition, accepteres almindeligvis: Siden dens diffusion i det moderne Vesten har buddhismen altid haft et særligt sted i religionshierarkiet netop på grund af dets iboende henvisning til ikke-vold (ahimsā). Buddhismen anses generelt for en ikke-fundamentalistisk og pacifistisk religiøs tradition, der afviger fra vold, krig, militarisme og generelt fra enhver aggressiv ideologisk holdning. En sådan stereotyp fortolkning har ført til ideer om, at afvisningen af vold i buddhismen gør dens religiøse tilhængere til pacifister, og at asiatiske samfund ofte forventes at være i overensstemmelse med de moderne vestlige standarder for fredelig adfærd. Tanken om at "buddhismen er en fredelig religion" er baseret på en selektiv læsning og forståelse af denne tradition med fokus på dets filosofiske etiske aspekter og på meditationspraksis (som angiveligt burde medføre en fredelig holdning). Andre ritualer ignoreres på samme måde som doktrinære og socialpolitiske aspekter.

Mere information om:

- [Buddhistisk praksis 1. Meditation og videregivelse af fortjeneste](#)
- [Buddhistisk praksis 2. Begravelsesritualer, højtider, besværgelser](#)

Et sådant billede er i dag udbredt i verden – især i den vestlige kultur – primært takket være massemedierne og New Age-kulturen, der har assimileret buddhismen til de pacifistiske modkulturelle bevægelser i 1960'erne. Men denne idé om buddhismen – som ofte er forbundet med såkaldt "positiv orientalisme", baseret på ideen om, at asiatiske religioner er mindre aggressive og mere åndelige end kristne religioner – udfordres af forskellige historiske episoder, hvor buddhismen har været indblandet i politiske og ideologiske krige. Også fra et doktrinært synspunkt er der nogle modsigelser: brugen af vold er ofte blevet retfærdiggjort med ideologiske begrundede fortolkninger af de lærer, der står i sutren, for at udglatte overtrædelsen af det grundlæggende moralske princip om ahimsā. For eksempel menes "forebyggende mord" at forhindre offeret i at begå andre forbrydelser, der ville omslutte ham i genfødselscyklussen (saṃsāra). Fra dette perspektiv skal vold betragtes som et redningsinstrument og en frigørelse, som også kan være til stede i buddhistiske rituelle aktiviteter, især i tantrisk (Vajrayana) buddhisme, hvor magiske metoder blev brugt til symbolsk at bekæmpe dæmoner og fjender i dharmen (dvs. buddhismens lære). Andre doktrinære begrundelser for vold kan ses i visse skrifter fra Zen-praktiserende under Anden Verdenskrig. Oplysning kan også opnås på slagmarken gennem den uselviske hengivenhed til ens egen nation. På samme måde har buddhismen også været brugt som et instrument for politisk kneb, der søgte at skabe en kollektiv identitetsbekræftelse og styrke nationalismen.

Endelig må det bemærkes, at det – til trods for denne tilstedeværelse af vold - er ukorrekt at tale om "buddhistisk fundamentalisme". Fundamentalisme er præget af streng litteralisme, da fortolkning uden for den bogstavelige betydning af hellige tekster ses som korrump. I buddhismen er de forskellige mulige fortolkninger af de hellige tekster (som er langt større i antal end hos kristendommen eller islam) imidlertid mulige og sanktioneret af læren om "skillfull means": Buddha selv underviste i forskellige doktriner, fordi han tilpassede sine prædikener til publikums niveau. Det betyder, at eksistensen af forskellige fortolkninger og lærer er bredt accepteret som en positiv værdi.

Mere information på:

- [Buddhisme og modernitet](#)
(esp. Source 3 “A Zen master’s pro-war thoughts” and relative analysis in Teacher’s section)
- [De vigtigste læringstraditioner 3. Vajrayana](#)
- [De vigtigste læringstraditioner 2. Mahayana](#)
(esp. the paragraphs on the concept of “Skillful Means”, and the “Intercultural and interdisciplinary information” paragraph)

Case 1 - Sōhei, de japanske krigermunke

Sōhei ("soldatmunkene") er et begreb, der anvendes i historiografi til at henvise til visse typer af japanske paramilitære grupper i forbindelse med buddhistiske templer i feudalperioden. Figuren *sōhei* blev skabt ca. i det 9. århundrede og varede indtil 1580, da *shōgun* forstod at deres eksistens var en alvorlig politisk trussel. For at skabe et politisk-militært projekt rettet mod genforening af Japan, udryddede Oda Nobunaga og senere Hideyoshi Toyotomi hærene fra klostrene. Den doktrinære base, der gjorde det muligt for munkene at blive krigere, kan findes i *Mahāyāna Mahāparinirvāṇasūtra* (Sutra Mahayana fra den store pas uden for lidelse), en tekst afledt af Mahahaya-grenen af buddhismen, der udtrykkeligt opfordrede lægfolk og ikke kun krigerne til at tage våben mod dharmas fjender. Der skal dog gøres opmærksom på, at Sōhei munkene, der tilhørte forskellige buddhistiske skoler (især Tendai, Shingon og Pure Land) kæmpede mod hinanden af politiske snarere end åndelige grunde.

Mere information på:

- [De vigtigste læringstraditioner 2. Mahayana](#)
- [Buddhisme i Japan](#)

Case 2 - Aum Shinrikyō

Angrebet på Tōkyō-undergrundssystemet den 20. marts 1995 var en terrorhandling, som blev udført af den religiøse sekt Aum Shinrikyō ("Ohm's undervisning i sandheden") inspireret af grundlæggeren Shōkō Asahara. Aum Shinrikyō var en ny japansk religiøs bevægelse, hvis doktrin var baseret på buddhisme, hinduisme, japansk populær religiøs tradition og kristen esoterisme. Angrebet fandt sted ved brug af saringas og forårsagede 12 dødsfald og over 6.200 tilfælde af forgiftning. Det betragtes som det alvorligste angreb i Japan siden slutningen af anden verdenskrig. Den ideologiske begrundelse for denne kriminelle handling var, at vold ifølge Aum Shinrikyōs medlemmer måtte bruges til at fjerne den negative karma fra de mennesker, der levede i denne korrupte verden. Aum Shinrikyōs ultimative mission at forbedre sin frelsesaktivitet for at omdanne verden åndeligt. Dette skulle gøres ved blandt andet at bruge de tantriske lærer fra den Tibetanske Buddhisme (fx *pao*-ritualet, som gik ud på at guide de døde sjæle til et højere spirituelt niveau). Af denne grund betragtede Asahara og hans disciple aldrig sig selv som kriminelle eller mordere, men i stedet som frelsere, højtuddannede i esoteriske doktriner, hvis mission var at udrydde dårlig karma og lede menneskelige sjæle til et bedre åndeligt rige.

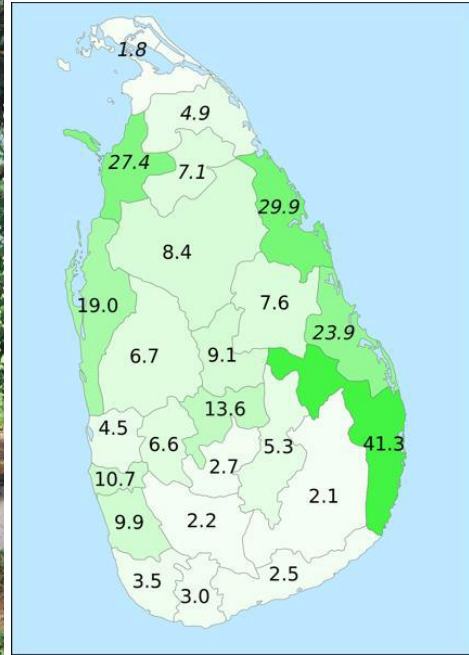
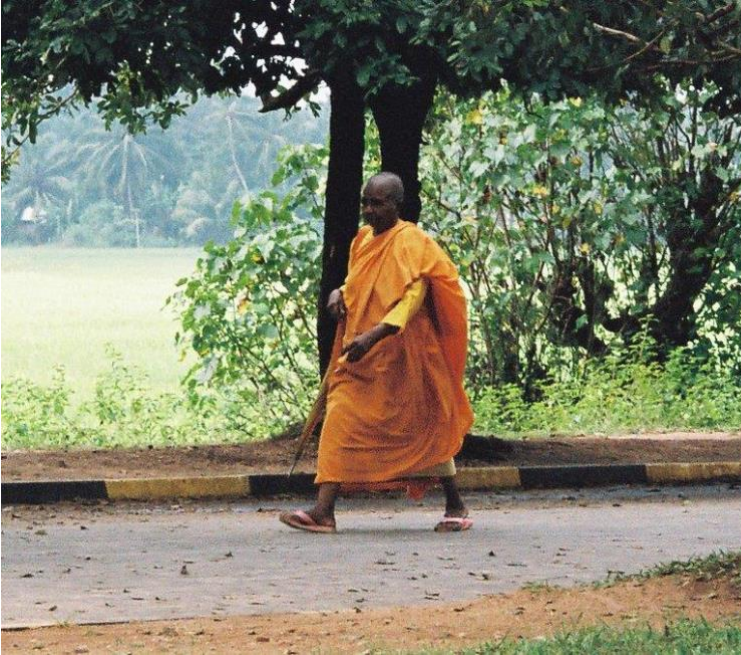
Anti-AumShinrikyō demonstrators in Japan. Source: Wikicommons

Mere information om:

- [De vigtigste læringstraditioner 3. Vajrayana](#)

Case 3: Buddhisme og den kollektive identitet i Sri Lanka

Fra 1983 til 2009 var Sri Lanka involveret i en blodig borgerkrig mellem de tamilske tigre - en militant kommunistisk og nationalistisk tamilgruppe fra det nordøstlige område af Sri Lanka, som ønskede en uafhængig stat - og regeringen i Sri Lanka, som udnyttede buddhismen til politiske formål. Den instrumentale brug af buddhismen til nationalistiske og politiske formål var først og fremmest baseret på den kendsgerning, at størstedelen af lokalbefolkningen er buddhistisk (ca. 70%), mens den resterende befolkning består af tamiler og muslimer. Den klare demografiske overvejelse af buddhistiske troende har ført til udviklingen af ekstremistiske politiske organisationer som den "Buddhist power force", hvis ledere er buddhistiske munke. Denne ekstremistiske organisation har i mange tilfælde ansporet folkemængderne til at ødelægge moskeer og brænde huse og butikker tilhørende muslimer. Regeringen foreslog, at nationens integritet kun skulle garanteres ved at bevare sin territoriale enhed, og at identitetspolitikken skulle projiceres til en ide om nationens hellige rum. Gennem den aktive forkyndelse af buddhistiske munke forsøgte regeringen at mobilisere den singalesiske befolkning til genopdagelse af de grundlæggende (buddhistiske) rødder af den singalesiske identitet: med andre ord skal singaleserne genopdage deres heroiske fortid med forbilleder i krigerne, der i oldtiden forsvarede den buddhistiske tro. Gennem den religiøse fortælling om nationens mytiske enhed forsøgte regeringens politiske kræfter at forhindre den interne deling af Sri Lanka ved at dæmonisere den tamilske modstander, der blev betragtet som fjenden, der skulle bekæmpes.

Venstre: En buddhistisk munk i Sri Lanka Højre: Fordeling af islam i Sri Lanka. De viste tal er procentdelen af muslimer i distrikterne. Kilde: Wikicommons

Protester mod Tamil i England. Kilde: Wikicommons

Case 4 Myanmar, nationalisme og buddhistisk ekstremisme

Som i Sri Lanka har buddhismen også været genstand for politisk instrumentalisering i Myanmar, hvor militærregimet Burma fra 1988 til 2011 tvang den buddhistiske omstilling af etniske minoriteter som led i sin kampagne for politisk og kulturel assimilering. Ved at fremme den burmesiske buddhistiske nationalisme som en kulturel ideologi og som et instrument for politisk legitimering forsøgte militærregimet at bringe en religiøs synkretisme mellem buddhismen og dens totalitære ideologi. I 2007 udløste det stærke politiske pres en række protester og pacifistiske politiske demonstrationer ledet af politiske aktivister og studerende, herunder kvinder og buddhistiske munke. Disse protester blev samlet kaldet saffronrevolutionen, formet som en ikke-voldelig modstandskampagne. Myanmar var nu blevet en fæstning af buddhistisk nationalisme ledet af uforsonlige nationalistiske munke: i begyndelsen i 2012 havde den såkaldte 969-bevægelse ledet af buddhistiske munke hjulpet med at skabe anti-islamiske nationalistiske bevægelser, der opfordrede buddhisterne til at boykotte muslimske fællesskaber. Blandt de gamle militante organisationer er 'the Democratic Karen Buddhist Army' (DKBA), som mange terrorhandlinger i forbindelse med den 969 nationalistiske bevægelse er blevet tilskrevet specielt i Myanmar og nabolandene.

Mere information om:

- [Buddhisme i Sri Lanka og Sydøst Asien](#)

Venstre: Protester mod det burmesiske militærregime i 2007, Portland, Oregon. Forfatter: Jan Van Raay. Kilde: Wikicommons. Højre: Munke protesterer i Burma, september 2007

Regional Distribution of Buddhists

Population by region as of 2010

Nutidens diffusion af buddhisme over hele verden. Kilde: PewResearch Center